

Mezinárodní konference Škola pro všechny

Jednoho krásného a třpytivého dne jsem dostal pozvánku od paní doktorky Marty Teplé na mezinárodní konferenci Škola pro všechny, kde bych měl pronést zdravici.

Moc mne to potěšilo a cítil jsem se hodně zodpovědný za to, že budu zastupovat lidi s postižením.

Věděl jsem, že se musím pečlivě připravit, abych řekl všem to, co je potřebné a důležité.

Potom jsme se klouzavým a mlhavým ránem vydali do Prahy. Měli jsme s sebou i moje knížky i obrazy, aby lidé viděli, že my, lidičky s postižením, hodně věcí umíme a také že rozdáváme radost. Jen jsou k tomu potřební citliví a vnímaví lidé, kteří naše snažení chtějí a dokáží vidět.

Všechno jsme v sále hezky připravili a já jsem se těšil, protože jsme měli stoly s knížkami a obrazy hned u dveří na to, že se lidé podívají a třeba se na mne i usmějí. Neočekával jsem žádnou chválu, protože jsem člověk skromný. Ale čekal jsem přátelství a zájem.

Tak! Sprcha jak hrom! A to ještě v tomto sychravém počasí přímo ledová.

Musím přiznat, že se mi chvílemi draly slzy do očí a jen teplý úsměv maminky a klid tatínka mne zachránily.

Proč?

Proč lidé, kteří se účastnili konference chodili okolo mých obraz, knížek i mne lhostejně a bez povšimnutí?

Proč neviděli v mých očích přátelství a nataženou dlaň, která nežebrala o jejich přízeň, ale byla plná láskyplného očekávání?

Proč si nevšimli barevnosti a radosti mých obrazů a knih?

Začalo mi být smutno a tak nějak se mi nechtělo je pozdravit a před ně předstoupit.

A potom se to stalo. Přišla paní doktorka Marta Teplá a láskyplně se na nás usmívala. Přišla naše milá Miluška, kterou mám tak rád. Přišla paní Lenka, která je přátelská a citlivá. Dokonce mne jedna neznámá paní pohladila po rameni. Uvědomil jsem si, že mám okolo sebe přátele, kteří mne mají rádi a jsou ochotni mi podat přátelskou ruku. Tak jsem si tedy řekl, že už pro ně všechny mile a přátelsky pozdravím a že se třeba stane nějaký zázrak.

Šel jsem k mikrofonu a cítil jsem sílu i pokoru.

A jak jsem začal mluvit, stal se ten zázrak. Protože jsem hodně vnímavý, znenadání jsem ucítil pozitivní sílu, přátelství a zájem. Snad ve všech očích jsem viděl podporu a v tu chvíli jsem byl šťastný. Řekl jsem si, že nesmím být malicherný a zahleděný do sebe. A tak jsem odpustil tu lhostejnost a nezájem.

Třeba to bylo úplně jinak.